

Prædiken til 2. søndag efter påske

Joh. 10,22-30

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Så kom festen for genindvielsen af templet i Jerusalem; det var vinter, og Jesus gik rundt på tempelpladsen, i Salomos Søjlegang. Da slog jøderne ring omkring ham og spurgte: »Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud.« Jesus svarede dem: »Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét.«

Johannesevangeliet 10,22-30

Utålmodigheden er stor hos de jøder, der slutter ring omkring Jesus i dagens evangelium. De er utilfredse med, at Han ikke direkte fortæller dem, om Han er den, som de har ventet – og stadig venter på. Han der skal bringe en ende på deres lidelser og genoprette Davids rige.

De utilfredse jøder må altså have hørt andre sige eller måske endda selv fået en fornemmelse af, at Jesus virkelig kunne være den salvede. Men hvorfor siger Han det ikke bare, og hvorfor sker der ikke noget, og hvad bliver der af det rige, som skulle følge med Kristus? Utålmodigheden er til at tage og føle på og munder ud i deres krav til Jesus om, at Han, såfremt Han er Kristus, skal sige dem det ligeud. Og så kommer det uventede svar fra Jesus: ”Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke.” Det handler med andre ord ikke om, hvorvidt Jesus har sagt, hvem Han er, men om hvorvidt de tør tro på det, som Han allerede har fortalt dem.

Sådan er det også i dag, hvor ateister ynder at spørge sig selv og andre om, hvem Jesus var. Hos dem kan man ligesom hos jøderne i dagens evangelium ofte spore en utilfredshed med det svar, som findes hos evangelisterne, nemlig at Han var, er og bliver den salvede Guds søn, som kom for at åbenbare Guds kærlighed. Det er, hvad Han vidnede om sig selv, og det skriften fortæller os.

Desværre er det for mange ateister ikke godt nok. Men heldigvis bor der ofte selv i tvivlen en længsel efter sandheden. Tvivlen kræver nemlig altid det, den ikke kan få – beviser; for det er jo sådan, at det

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 821, 125. årgang
April 2024
ISSN 0901-2214

ikke er alt, der kan bevises, heller ikke selvom det er sandt – ikke mindst når det kommer til meget af det, der har med menneskelivet at gøre.

Det er også derfor, at det ikke handler om, hvorvidt Jesus har sagt, hvem Han er eller ej, men om at de ikke tør tro på det, Han allerede har fortalt dem – ja at de ikke tror nok på Ham til at lade sig lede og føre af Ham. Tager vi derimod Hans ord til os, så er svaret på spørgsmålet om, hvem Han er: altid, at Han er Ham, vi skal følge. Vores Herre og hyrde gennem livet. Men vil vi ikke bøje os med stolthed og glæde over at have Jesus, som vores Herre, så går det os, ligesom jøderne der stod omkring Ham. For selvom de hørte, hvad Han sagde, så hørte de det jo alligevel ikke. Og fordi de alligevel ikke hørte, hvad Han sagde, fortalte Han dem det hele med et billede eller lignelse hentet fra deres almindelige dagligdag.

Alle dengang vidste, hvad en hyrdes opgave var. Det var at passe på sine får. Og alle viste også, at en hyrde med sin stemme, så let som ingenting kunne kalde sine får til sig og lede dem hvorhen, han ville. Og ligesom fårene lyster deres hyrdes stemme, skal det altså også være for dem, der i Jesu tale høre Guds røst. Det skal være en stemme, der kalder de troende sammen og hjælper dem med tilværelsens vanskeligheder og holder dem fast på en vej, der ikke alene fører dem sikkert gennem livet, men også døden. Derfor siger Jesus: ”Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.” Vi er med andre ord får, som Gud vogter og kalder på for at bringe sikkert til sig.

I dag bryster vi os meget af individualisme. Vi vil gerne være vores egen herre og selv bestemme over vores tilværelse. Vi er også eksperter på alle områder og hører selvfølgelig gerne på argumenter fra eksperter, men i sidste ende føler mange af os sikkert, at vi ved bedre selv og derfor heller ikke behøver lade os belære. Derfor er vi i grunden også over tiden blevet mere og mere antiautoritære – ja man

kan næsten høre, hvor sandt det er, når vi tager ordet i munden. Antiautoritær – det må da være positivt; for hvem har lyst til at ligge under for autoriteter.

Men der er en gevaldig fare i en mentalitet, hvor vi får os selv og andre bildt ind, at vi magter livet uden nogen form for hjælp; for når så livet slår knuder, som det jo gør, så har vi ingen til at hjælpe os med at få redt trådene ud. Derudover kan der også hurtigt blive set skævt til den, der står med problemer til halsen, hvis man lever efter et motto om, at enhver er sin egen lykkes smed.

Vi har i dag en frihed som aldrig før, vi kan gøre og bruge vores liv til uendelig meget, men man kan også fare vild i al den frihed, miste retning og blive desorienteret. Men så er det også, at den gamle hyrdes stemme lyder og kalder gennem krattet. En stemme som ikke lader sig forvirre, men kender os godt – ja kender til vores vildfarelser og derfor kalder på os, for at vi må blive ledt på rette vej til glæde for os selv og andre. Alle har vi nemlig brug for en hyrde – som formår at tale livsmod og håb i os, når det hele synes trøstesløst, fordi Han kender vejen og har gået den før os – ja vi har også brug for en hyrde til at indfange os fra snoede vildveje og mærkelige krumspring, der ikke bringer noget godt med sig. En der ikke bare taler os efter munden, men går i rette med vores egen selvretfærdighed og tro på os selv, fordi Han kender os bedre end vi kender os selv; for vi er Hans får og Han er vores hyrde.

Niels Bjørn Christensen-Dalgaard

Sognepræst i Vojens-Jegerup- Mougstrup Pastorat

Salmer (Den Danske Salmebog):

Ingen salmer til denne tekst

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk